

Zarzut drugi opiera się na naruszeniu jego prawa do skutecznej ochrony sądowej, zważywszy, że skoro jego skarga jest niedopuszczalna, wnoszący odwołanie nie dysponuje żadnym środkiem zaskarżenia celem zakwestionowania okoliczności, że nie jest on już objęty żadnym zabezpieczeniem społecznym, mimo świadczenia pracy przez całe swoje życie.

Zarzut trzeci opiera się na naruszeniu zasady zastosowania ustawodawstwa tylko jednego państwa członkowskiego z tego względu, że Sąd Unii Europejskiej orzekł, że utrata wszelkiego zabezpieczenia społecznego we Włoszech w następstwie przeniesienia uprawnień emerytalnych „wynika z norm prawnych właściwych przedmiotowemu prawu krajowemu i nie ma żadnego wpływu na jego sytuację w odniesieniu do wspólnego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (RCAM).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla
Warszawy-Woli w Warszawie (Polska) w dniu 12 maja 2020 r. – M.P., B.P. przeciwko „A.”
prowadzącemu działalność za pośrednictwem „A.” S.A.**

(Sprawa C-212/20)

(2020/C 304/08)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.P., B.P.

Strona pozwana: „A.” prowadzący działalność za pośrednictwem „A.” S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1 i art. 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾ oraz jej motywów, przewidujących obowiązek sporządzania umowy prostym i zrozumiałym językiem oraz konieczność interpretowania wątpliwości na korzyść konsumenta, zapis umowy określający kurs kupna i sprzedaży waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego kursem waluty obcej musi być sformułowany w sposób jednoznaczny, tj. tak, aby kredytobiorca/konsument mógł samodzielnie określić ten kurs w danym dniu, czy też w świetle rodzaju umowy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 w/w dyrektywy, długoterminowego (kilkudziesięcioletniego) charakteru umowy oraz faktu, iż wysokość waluty obcej podlega ciągłym (w każdej chwili) zmianom, możliwe jest sformułowanie postanowienia umownego w sposób ogólniejszy, a mianowicie odnoszący się do rynkowej wysokości waluty obcej uniemożliwiający wprowadzenie znaczącej nierównowagi stron w zakresie praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta w rozumieniu art. 3 ust. 1 w/w dyrektywy;
- 2) W razie pozytywnej odpowiedzi na pierwsze, czy w świetle art. 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz jej motywów, możliwa jest interpretacja zapisu umownego dotyczącego określania przez kredytodawcę (bank) kursu kupna i sprzedaży waluty obcej w ten sposób, aby rozstrzygnąć wątpliwości umowne na korzyść konsumenta i przyjąć, że umowa określa kursy kupna i sprzedaży waluty obcej, nie w sposób dowolny, lecz wolnorynkowy zwłaszcza w sytuacji, gdy obie strony tak samo rozumiały zapisy umowne określające kurs kupna i sprzedaży waluty obcej bądź kredytobiorca/konsument nie był zainteresowany kwestionowanym postanowieniem umownym w czasie zawarcia umowy i jej wykonywania, w tym nie zaznajomił się z treścią umowy w chwili jej zawarcia i przez cały czas jej trwania.

⁽¹⁾ Dz. U.1993 L 95, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 002 P. 288 – 293